

KES ÜTLEB, ET EMAPUHKUSELE
JÄÄMISEKS PEAB
PÄRISILT RASE OLEMA?

AEG
ISEENDALE

Meghann Foye

Meghann Foye
Meternity
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Glade B. Curtis ja Judith Shuler „Your Pregnancy Week by Week, 7th Edition“, copyright © 2011. Trükitud DaCapo Lifelong Booksi loal, mis kuulub The Perseus Books Groupi. Susan Magee ja dr Kara Nakisbendi „The Pregnancy Countdown Book“, copyright © 2006 by Quirk Productions, Inc. Kasutatud Quirk Booksi loal. Benjamin Spock „Dr Spock’s Baby and Child Care: 9th Edition“.

Uuendanud ja redigeerinud Robert Needlman. Copyright © 1945, 1946, © 1957, 1968, 1976, 1985, 1992 by Benjamin Spock, M. D.; uuendatud copyright 1973, 1974, 1985, 1996 by Benjamin Spock, M. D. Redigeeritud ja uuendatud materjali copyright © 1998, 2004, 2011 by The Benjamin Spock Trust. Trükitud Pocket Booksi loal, mis kuulub Simon & Schuster, Inc. alla.

Toimetanud Anu Murakas
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Meghann Foye
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11320516
ISBN 978-9949-82-018-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Emale

Eostamine

Rasedusest pole midagi imelisemat ega nõiduslikumat. See on sinu võimalus saada osa elu loomisest.

„Sinu rasedus nädalate kaup“

Mai

Üks

Nii võib rääkida vaid naine, kellel endal lapsi pole.

Ma pööran ümber artikli, mille kallal töötan, ja pistan selle ajakirja viimase numbri alla – ma ei taha, et keegi töö juurest näeb punaste märkmete merd, mille peatoimetaja asetäitja on endast maha jätnud – eriti sellel artiklil. Kuigi ega keegi ilmselt ei kõnni minust nagunii mööda, sest me kõik oleme minemas koosolekuruumi Pippa lapseootuspeole – ühele paljudest, mis meil on jaanuarist alates juba toimunud. Ma silun mustlasstiilis pluusi teksadele ja püüan viis sekundit kestva jalutuskäigu ajal sügavalt ja meeli puhastavalt sisse hingata. Kahekümnendates eluaastates oleks selline märkus arusaadav olnud – isegi naljakas, sest ma oleksin saanud silmi pööritada ja öelda: „Jah, mul pole lapsi ja jumal tänatud.“ Aga praegu enam mitte. Pärast kümnet aastat oli selline märkus hakanud hinge torkama. Aga ma manan sellegipoolest naeratuse näole.

„Tulge kõik! Kiiresti, kiiresti! Tulge sisse!“ kriiskab Caitlyn, kõikide toimetajate ühine assistent, Instagrami konto toimetaja, „särsakas millenniumilaps“, või vähemalt on nii väidetud tema kõikidel sotsiaalmeedia profiilidel. Ta viipab Paddy Cakesi töötajad meie väiksele reede pärastlõunasele peole, utsitab kõiki endale Honey Cupi kreemimuffineid haarama ja võtab samal ajal enda ülesandeks meie loidu olekusse #lapseootuspeofiilingut süstida.

Ma trügin läbi valgete ja kuldsete heeliumõhupallide paelte rägastiku heledast puidust laua poole, varustan end hulga kreemimuffiniga, nagu need ei olekski pea igapäevane nähtus, ja *pagan*, kuidagi õnnestub mul jälle lipukeste realt endale sädelevat puru külge saada. Mul pole üldse selleks tuju – mul on liiga palju tegemist. Aga ma naudin kreemimuffinit sööma asudes sellegipoolest hetkelist rahu. Vaikust. Mõtlemisruumi. Kogun endas kokku siira rõõmu Pippa üle. Aga seal ta on, teisel pool ruumi. Punaste märkuste autor. Alix.

Minu vastane kõnnib minu poole hoolikate, mõõdetud sammudega, mustad madalad kingad jalas, peen beež kašmiirkardigan pilatesega voolitud õlgadel. Tema pikad, kalli raha eest triibutatud blondid juuksed on täiuslikult kuklasse hobusesabasse kinnitatud, järgides moodi, mille ta oli omaks võtnud juba ammu enne seda, kui see taas au sisse tõsteti. Alix möödub sihilikult kreemimuffinitega kandikust, surudes kõverdatud huuli vaikse protesti märgiks kokku. Köhnust ülistavatel üheksakümnendatel üles kasvades oli talle külge jäänud arusaam, et kõigi nähes söömine on mõeldud *teiste inimeste* jaoks – nagu ka alama taseme ülesanded, näiteks väljaminekute kohta aru andmine, arvutis tööde toimetamine ja mis mind neil päevil eriti murelikuks tegi, tema päris tööülesanded. Teate küll, vana kooli värk.

Kõik kogunevad tasapisi ja emad hakkavad tavapärasest emmedejuttu rääkima. Moetoimetaja Talia kaebleb, et tema kaksikud ei suuda erinevatest ekraanidest eemale hoida. Tavapäraselt laitmatu välimusega ilutoimetaja Chloe kunstripsmed on lohakalt kinnitatud, mis on ainuke märk värskelt emaks saanud naise unepuudusest.

Kuigi ma püüan nii muuseas õhupalle kaitseks enda ette tõmmata, ei ole mul paelte taga pääsu teravast Alixist, kes on teel minu poole.

„Liz,“ lausub ta, leides mind nurgast. „Kuidas pudelitoidu kritiseerimisest rääkiva looga läheb? Mul on väga vaja seda hiljemalt kell kolm näha. Ma lähen varem ära ja pean selle enne lahkumist läbi lugema.“

„See on peaaegu valmis... ootan vaid, et Sandy esindaja annaks heakskiidu lausele „ta näriks pigem tütre kõrva peast, kui kasutaks piimasegu“, nagu sa märkustes soovitasid,“ vastan ma.

„Aga „5 viisi, kuidas teha nii, et su lapsest ei kasvaks eneseimetleja“? nõuab ta, kandes samal ajal koosolekuruumi klaasseinalt oma peegeldust vaadates roosat huulelääiget huultele lisaks.

„See on teel.“

„Nonoh.“ Ta tõstab viimaks pilgu. „Aga augustikuu numbri jaoks mõeldud „Alternatiivsed hiina keele dialektid lasteaialastele“? Seda on mul vaja väga näha. Võimalik, et see pannakse varasemasse numbrisse.“

„Sellega ma kavatsesin tegelema hakata, kui reisilt tagasi tulen,“ ütlen Alixile. Ta palus selles ühe tsitaadi millegi muuga asendada, ja ma

venitasin selle keerulise ülesande täitmisega ega olnud veel helistanud Traceyle, meie rangete emmede esindajale La Jollast.

„Noh,“ noomib ta, „sa oleksid pidanud mulle ütlema, et ei saa asjaga tegelda. Ma eeldan, et sul on prioriteedid paika pandud.“

Olekski, kui sa poleks seda mu lauale visanud kell viis õhtul, kui sa ise olid lahkumas, et Tylerit beebide unekoolitaja juurde viia, mõtlen ma. Mul hakkab silm tõmblema. Ma hõõrun oimukohti ja kulistan külma jääkohvi alla, nagu oleksin päästeparvel ja tegemist oleks viimaste veevarudega. Mida ma selle range emme loost alles lugesin? Vaeva nägemine võrdub suurepärase sooritusega, mis omakorda võrdub väärilise tasuga? Vooruslik ring. Jah, noh. Olles vaid kümme aastat Paddy Cakesi pereajakirjas töötanud, ei ole minuga küll päris nii läinud. Mitte pärast seda, kui juhtkonna vahetudes võeti tööle Alix ja ta napsas endale koha, mida oli mulle lubatud ja mis oleks olnud pikalt oodatud edasimineku artiklite toimetamise töö juurest.

Aga vähemalt seisab mul ees reis Pariisi. Tervelt viis päeva Seine'i ääres jalutamist, Picasso muuseum, viis päeva *café crème*'i, viis päeva sarvesaiu. Ja viis päeva vabadust Alixi lakkamatutest e-kirjadest, milles ta palub mul uurida mõnda päevakajalist lastega seotud vaidlust, sellest, et ta kohtleb mind nagu oma sekretäri ja hoiab mind enamikul tööpäevadel rohkem kui keskööni kontoris.

Ei. Olen masujärgses „meediaapokalüpsises“, kui assistendid vahetati välja tehniliste lahenduste vastu, isiklikust karmist kogemusest õppinud järgmist: lapsesaamine on ainuke ettekääne, mida naine saab kasutada selleks, et normaalsetel töötundidel tööd teha ja varakult lahkuda. Üksikutel naistel ei ole samasugust luksust ja seetõttu peavad nad enda kanda võtma lisaülesanded, väikesed viimase hetke tööd ja viimase lihvi andmised, kui emadel midagi äkki ette tuleb. Kui sul pole last – ei ole sul ka vabandust, miks mitte kauemaks tööle jääda.

„Kuulake kõik, kuulake kõik, *kuss!* Ma helistan nüüd,“ ütleb Caitlyn üle aina kasvava jutusumina. Ta võtab telefoni ja püüab naeru tagasi hoida. „Pippa, Cynthia tahab sind koosolekuruumis näha – KOHE.“ ...